

er utilstrækkelig for Mennesker af en vis Constitution, og at en Dommer kan lade Arrestanter henfælde meget længere, end Ret er, uden noget som helst Ansvar. Det er det, der er godtgjort ved disse Oplysninger. Naar man nu vil sige, hvad jeg ogsaa har sagt mig selv, at forskellige af dem vedrøre den forbigaaende Tid, at der for nogle Aar siden er skeet væsentlige Forandringer i saa Henseende, saa svarer jeg, at dette viser, at det nu vel ikke er saa slemt, som det har været; men det overbeviser mig ikke om, at der ikke endnu er meget tilbage at ønske i denne Retning. Jeg skal tillade mig her at nævne et Par Exempler fra en senere Tid, som rigtignok ikke vedrøre Kjøbenhavn; men jeg seer her hen til vort Retsvæsen i det Hæle, og det, som kan skee og er skeet paa eet Sted, kan man slutte ogsaa kan skee paa andre Steder. Den 8de Januar 1865 blev en Mand arresteret i Thisted, og By- og Herredsfogden beordrede, at han skulde indsættes i samme Celle, hvori der sad to Fanger, som vare under Tiltale, respective for Falk og for Thyri. Disse to Arrestanter — „Fædrelandet“ kalder dem „værdige Spioner“ — afgave under Edstilbud en meget vidtløftig og overeensstemmende Forklaring om Alt, hvad Arrestantien under sin Samtale med dem skulde have betroet dem. Arrestanten var i dette Tilfælde ganske vist en Forbryder, men jeg maa bede bemærket, at selv en saadan har sin Ret, og den Omstændighed, at han er en Forbryder, kan ikke forhindre, at man gaaer ud over, hvad der er lovligt og tilladeligt. Den Paagjældende meente vel, at han sagtens kunde betro sig til disse To, da de vare gamle Forbrydere, og deres Vidnesbyrd saaledes ikke duebe, men Dommeren tænkte anderledes; thi han lod Arrestflemmen staae aaben og lod sin Fuldmægtig og Arrestforvareren staae udenfor. Arrestanten har ikke endnu været saa fliffig som Dommeren; thi han fortæller sin Brøde i Fortrolighed til sine to Medfanger, uden at tænke paa, at der staaer Lurere udenfor. Disse gjøre siden Ed for Retten paa, at han virkelig har fortalt det; og det, men den Vedkommende gaaer ikke i Fælden; han siger at, hvad han fortæller sine Medfanger, kan der ikke tillægges nogen Betydning, og, siger han: „Har jeg betroet

dem Noget, har det i alt Fald været Løgn.“ Da Dommeren gaaer ham nærmere paa Aflingen og forlanger, at han skal forklare visse bestemte Facta, hvad Arrestanten ikke vil, finder Dommeren dette mærkelige Rescript af 23de October 1795 anvendeligt. Jeg skal her i Forbigaaende bemærke, at Justitsraad Gudenrath engang har viist mig den Ere at gjøre mig særligt bekendt med dette Rescript, saaledes at jeg har et særdeles nøie Kjendskab til det. Dommeren sagde altsaa til den omtalte Arrestant: „Følge dette Rescript skal Du sættes paa Band og Brød, fordi Du nægter at svare.“ Manden sagde: Jeg nægter jo ikke at svare, og Meningen af Rescriptet kan dog ikke være den, at man skal svare, som Dommeren vil have det, for at man kan blive fri for Band og Brød; naar man svarer, er Rescriptets Ordre skyldestgjort, og det kan kun anvendes paa dem, der iagttage ubrødelig Tausked. Da jeg nu ikke nægter at svare, men — og i samme Tilfælde var jeg ligeoverfor Gudenrath — giver Svar paa Alt, hvad der spørges mig om, kan Rescriptet ikke anvendes paa mig. Det hjalp imidlertid ikke; men da Sagen kom for Overretten, turde denne dog ikke ansee det for beviist, at denne Forbryder havde gjort sig skyldig i, hvad han var mistænkt for, fordi han havde fortalt til de to Forbrydere, der ulovligt vare satte ind til ham, at han var skyldig, og hvad der hos Anvendelsen af det nævnte Rescript angaaer, erklærede Overretten, at den ikke kunde ansees for lovmedholdelig, hvilket jeg forresten finder ganske naturligt. Den hele Sag viser imidlertid, hvorledes man stik imod Arrestreglementet, som Justitsministeren saa stærkt paaberaabte sig under min forrige Interpellation, kan hos en Arrestant, der er mistænkt, indsatte to aabenbart mærkede Forbrydere, for at lokke Noget ud af ham, og kan sætte to Lurere bag ved Døren for at høre, hvad hine Forbrydere maatte faae loffet ud af ham. — Det andet Tilfælde, jeg vil nævne, er ganske nyt. De Herrer ville have læst derom i juridisk Ugeskrift, og det forekommer mig længt mere graverende end det foregaaende Tilfælde. Efterat to Arrestanter i to til Overretten indsendte Skrivelser havde gjort gjældende, at de, medens Undersøgelsen stod paa, havde været udsatte for Mishandling,